

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΪΟΥ 2017

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (Ιωαν. ε΄ 1-15)
7 Μαΐου 2017

Τριανταοκτώ όλόκληρα χρόνια ό παράλυτος τοῦ σημερινοῦ Εύαγγελίου ἐταλαιπωρεῖτο μὲ τὴν δική του δοκιμασία. Ἰσως νὰ πέρασε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς του στὴ στοὰ τῆς θαυματουργικῆς κολυμβήθρας Βηθεσδά. Μάταια ὅμως περίμενε ἔναν ἄνθρωπο ποὺ θὰ τὸν συμπονοῦσε καὶ θὰ τὸν βοηθοῦσε νὰ μπεῖ στὴν κολυμβήθρα μόλις θὰ ταρασσόταν τὸ ὄντωρ.

Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ εἴχε χάσει κάθε ἐλπίδα ὁ παραλυτικὸς τῆς περικοπῆς μας, συνάντησε τὸν Χριστό. Ὁ μόνος Φιλάνθρωπος, ὁ Κύριος καὶ Θεός μας, ποὺ κάθε χρόνο ἔστελνε ἐκεῖ τὸν ἄγγελό του γιὰ νὰ ταράσσει τὸ νερὸ καὶ νά σώζεται ὁ πρῶτος ποὺ ριχνόταν σὲ αὐτό, ἥλθε τώρα ὁ ἴδιος. Απευθύνεται στὸν παράλυτο καὶ τοῦ λέει: «Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι;» Ὁ Κύριος ὀπωσδήποτε δὲν ἀπήνθυνε τὴν ἐρώτηση αὐτὴ ἔχοντας ἀμφιβολία, ἀλλὰ διότι θέλησε νὰ παρακινήσει τὸν πάσχοντα ἄνθρωπο νὰ συνειδητοποιήσει τὴν πραγματικότητα τῆς σωτηρίας του. Ὁ παραλυτικὸς δὲν ἀπήντησε εὐθέως στὴν ἐρώτηση, ἀλλὰ ἐμέσως ἔξέφρασε τὸ παράπονο ποὺ τὸν πλημμύριζε: «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν ταραχθῇ τὸ ὄντωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν, ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἀλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει». Τὸ θαῦμα ἔγινε. Ὁ Κύριος ἔδωσε ἀμέσως τὴν ὑγεία στὸν παραλυτικὸ καὶ τοῦ συνέστησε νὰ σηκώσει στὸν ὡμὸ τὸ κρεβάτι του καὶ νὰ περπατήσει. «Ἐγειρε, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ περιπάτει». Ὁ μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμὴ παράλυτος γίνεται ὑγιὴς καὶ μὲ συνέπεια στὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου, τὸ διαπιστώνει ὅχι μόνον ὁ ἴδιος, ἀλλὰ καὶ τόσοι ἄλλοι ποὺ παρευρίσκονταν κοντά του. Πῆρε στὸν ὡμὸ του τὸ κρεβάτι πάνω στὸ ὄποιο τόσα χρόνια ἦταν κατάκοιτος.

Τὸ βαθὺ παράπονο τοῦ Παραλυτικοῦ, ἀδελφοί μου, «Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», ἀντηχεῖ μέχρι καὶ σήμερα στὴ σύγχρονη κολυμβήθρα τῆς κοινωνίας μας. Αὐτὸ δημιουργεῖ τὸ δικό μας χρέος νὰ συμπαραστεκόμαστε μὲ κάθε τρόπο καὶ νὰ ἐκφράζουμε τὴν ἀγάπη μας σὲ κάθε πονεμένο συνάνθρωπο μας. Ἡ ἀδιαφορία τῶν συνανθρώπων τοῦ Παραλυτικοῦ, εἴχε παραλύσει τὴν ψυχή του καὶ τὶς ἀντοχές της βαθύτερα ἀπὸ τὸ σῶμα του. Ὁπως ἀκριβῶς κάνει καὶ σὲ μᾶς ὁ πόνος, ἡ θλίψη καὶ κάθε ἄλλου εἴδους δοκιμασία ποὺ παρουσιάζονται στὴ ζωή μας καὶ μᾶς ἀφήνουν πιὸ μόνους. Σήμερα οἱ «παραλυτικοὶ» αὐξήθηκαν ὅσο ποτέ. Καὶ εἴναι ὀδυνηρὴ ἀλήθεια, ἐπειδὴ δὲν χρειάζονται τόσο τὴν ύλικὴ βοήθειά μας, ὅσο τὸ οὐσιαστικὸ νοιάξιμό μας. Ἄς συνειδητοποιήσουμε ὅτι ἡ θεραπεία ποὺ πρόσφερε ὁ Χριστὸς

δὲν ἀφοροῦσε μόνο τὸ σῶμα, ἀλλὰ πάντοτε καὶ κυρίως τὴν ψυχή. Δηλαδὴ τὴν ἀπαλλαγή της ἀπὸ τὴν ἀμαρτία καὶ τὶς συνέπειες ποὺ αὐτὲς ἔφερναν καὶ στὸ σῶμα.

Στὴν ἐποχή μας ποὺ ἴδιαίτερα ὑπάρχει πινευματικὴ ἐρημιά, στὸν κόσμο αὐτὸ ποὺ χρεωκόπησε σὲ ἀρετὲς καὶ ἀξίες, ἀνοίγει μπροστά μας ὁ δρόμος γιὰ νὰ βοηθήσουμε συναθρώπους μας ποὺ βρίσκονται βυθισμένοι στὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας, ὥστε νὰ βροῦν τὸν δρόμο τους καὶ νὰ φθάσουν στὸν Χριστό. Τὸν Μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς θεραπεύσει ἀπὸ κάθε ἀσθένεια ἀποκαθιστῶντας τὴν ψυχοσωματική μας ὑγεία. Νὰ τοὺς βοηθήσουμε νὰ ἐνταχθοῦν στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ γίνουν ζωντανὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὥστε μέσα ἀπὸ τὰ Μυστήρια νὰ βιώνουν τὴ Χάρη Του.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὸ παράπονο τοῦ παραλυτικοῦ «ἄνθρωπον οὐκ ἔχω», ἀποτυπώνει τὴν συνεχιζόμενη πραγματικότητα καὶ στὴ δική μας ἐποχή. Περιδιαβαίνοντας τοὺς δρόμους τῆς ζωῆς μας, ἀς πλησιάσουμε κάθε συνάνθρωπο, στὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου πρέπει νά ἀντικρύζουμε τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνία ἀγάπης μποροῦμε νὰ διαφυλάξουμε καὶ τὸν ἐαυτό μας, προκειμένου νὰ παύσει νὰ ἐπιβεβαιώνεται ἡ μοναξιά μας. Άμην.

[dkpdf-button]